

"schuldgevoel"

Gelukkig zit Pim weer rechtop in zijn kooi. De dierenarts heeft hem rust

voorgeschreven.

Eergisterenochtend (mijn man was - gelukkig - nog thuis) vroeg ik "waar is Pim?"

"Die liep hier net rond", antwoordde mijn man. Ik moet dat altijd even controleren

voordat ik mijn relaxstoel van stand verzet. Pim heeft de akelige gewoonte eronder

te gaan zitten. Ik dacht dat als hij in de keuken was, hij er niet onder kon zitten (ik kan

dat zelf niet zien) en drukte op de knop.

Een hevig gekrabbel van pootjes op het parket,

mijn man roept "omhoog", ik reageer niet alert (Parkinson), John tilt de achterkant van

de stoel op en grist het konijn weg. Zijn kopje zit bekneld. Hij wis helemaal slap en

bewusteloos. John gaat met hem op schoot zitten en Pim verstijft helemaal en trekt

met zijn pootjes. Even later komt hij bij. Het is kwart voor acht. De dierenarts begint

om negen uur. Snel de vervanger gebeld. Tja, die is eigenlijk druk bezig. Nadat ik

haar duidelijk heb gemaakt dat dit toch echt een spoedgeval was, kan John direct

komen, haar collega komt net aan. Na een half uurtje hoor ik de auto. Ik ga naar de
deur, angstig naar zijn handelingen kijkend. Het ziet ernaar uit dat hij niet met een
leeg vervoersmandje terug is gekomen. De dokter heeft Pim helemaal nagekeken
en kon niets vinden. Hij heeft een injectie tegen de pijn gekregen en pijnstillers mee
naar huis. Gelukkig eet hij direct weer. Het arme beestje, mijn fout. Ik had het liever
zelf gehad. Hij lijkt normaal, piept af en toe van de pijn, maar lijkt alert, al vraagt hij
niet om eruit te mogen. Ik denk dat het wel goed komt. Dit mag nooit meer
gebeuren!!!!!!!!!!!!!!!

© september 2011, Alida, BasicPublishing.nl